

ДЕНЪ НА СТИЛИЯНЪ ЧИЛИНГИРОВЪ!

Презъ м. ноемврий, когато кн. 2 отъ „Детски свѣтъ“ ще бжде въ ржцетѣ на малкитѣ ни читатели, въ България ще се чуе още веднѣжъ името на Ст. Чилингирова. Неговото дѣло ще се почете отъ всички грамотни и работни българи. А неговото дѣло е голѣмо. Много книги е написалъ той и много хора е научилъ чрезъ тѣхъ да познаватъ доброто и да чувствуватъ хубавото.

За децата пѣкъ е написалъ игриви пѣсни и хубави приказки. Всѣка книжка на „Детски свѣтъ“ имъ донася по едно ново стихотворение отъ него. Пѣкъ сигурно тѣ вече сж чели и неговитѣ сборки: „Ранни камбани“, „Тилилей свири“, „Тѣй ми се стори“ и други.

Изпѣлъ е той пѣсни и за голѣмитѣ. Въ тѣхъ иска да имъ вдѣхне своята младежка обичъ къмъ доброто и хубавото.

Написалъ е книги и за поробенитѣ наши братя въ Добруджа, западнитѣ покрайнини и Македония, които и до сега пѣшкаты въ черна робия.

Написалъ е по-голѣми разкази, наречени романи. Въ тѣхъ ни разказва живота такѣвъ, какѣвто е всѣки день, а намъ се струва, че Ст. Чилингировъ пѣе и плаче за насъ, за нашитѣ радости и скърби.

Въ романа си „Хлѣбъ нашъ насущный“ той ни разказва за своето детинство, и тѣй ни го разказва, че то ни се струва като приказка.

Малкото момче Стоилко обича да се учи, обича да чете. Но неговиятъ баща следъ освобождението на България е много осиромашялъ. Едвамъ успѣвалъ да спечели пари за хлѣбъ. И затова бащата взелъ сина си отъ училище — да го учи на обушарския занаятъ. И Стоилко, послушенъ и работливъ, оставя любимитѣ си книги и уроци и взима иглата и чука, за да кърпи скжсанитѣ обуща на другитѣ деца, които ходятъ на училище. Тѣ сж щастливи, но Стоилко